

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719010169
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8719010169.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Mariána Sninského a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.10.2021, v trestnej veci proti obžalovanému P. M. Ž. pre zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona k § 155 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/16/2019 zo dňa 17.06.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný P. M. Ž., nar. XX.XX.XXXX N. S. C.,
predtým trvale bytom S., V.,
Z. XXXX/XA, t. č. trvale bytom
Ž., K. XXXX/XX

je vinný, že

- dňa 07.04.2018 v čase okolo 21.30 h v obci Š., X.. S., v chatovej osade, v blízkosti chaty B. po tom, čo sa mu prišiel ospravedlniť poškodený A. O., v spoločnosti poškodeného S. S. za predošlé hlučné správanie a po tom, čo zaklopali na dvere chaty, súpisné číslo XXXX, obž. P. M. Ž. otvoril vchodové dvere a začal na nich kričať: „zmiznite z môjho pozemku, lebo Vás zahluším", následne skríkol: „zabijem Vás", načo sa rozbehol smerom k ním, pričom poškodený A. O. a poškodený S. S. sa snažili pred ním ujsť, obž. P. M. Ž. nato dobehol poškodeného S. S., ktorého napadol horolezeckým cepínom, ktorým poškodenému S. S. zaťal do ľavého ramena, nad deltovým svalom, smerom ku svalu do hĺbky 5 cm, potom mu zaťal do brucha vľavo, nad hranou bedrovej kosti do hĺbky 2 cm a keď poškodený S. S. sa snažil pred ním ujsť, obž. P. M. Ž. ešte chvíľu za ním bežal a dvakrát ho sekol horolezeckým cepínom do oblasti chrbta vpravo, medzi hrotom lopatky a chrbticou, do oblasti chrbta vľavo pod hrotom lopatky do hĺbky 5 až 6 cm ku svalom, načo sa poškodenému S. S. podarilo ujsť, čím obž. P. M. Ž. vzbudil u poškodeného S. S. a poškodeného A. O. dôvodnú obavu o ich život a zdravie a pritom poškodenému S. S. spôsobil bodno-zmliaždenú ranu v oblasti chrbta vľavo, bodno-zmliaždenú ranu v oblasti chrbta vpravo, bodno-zmliaždenú ranu v oblasti ramena vľavo, bodno-zmliaždenú ranu v oblasti brucha vľavo a pomliaždenie v oblasti ramena vľavo, s ohrozením životne dôležitých orgánov, s dobou liečenia 10 dní a s obmedzením na obvyklom spôsobe života spočívajúcim v bolestiach po dobu 4 až 5 dní a s obmedzením v bežnej hygiene poškodenému S. S. po dobu 7 dní,

t e d a

dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle spôsobiť inému ťažkú ujmu na zdraví, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo,

č í m s p á c h a l

zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. e/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, § 36 písm. j/, k/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona mu výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienične o d k l a d á .

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu podmieničného odsúdenia na 2 (dva) roky.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad uznal obžalovaného M. Ž., nar. XX.XX.XXXX, vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 písm. Tr. zákona, ktorých sa dopustil tak, že

- dňa 07.04.2018 v čase okolo 21.30 h v obci Š., X.. S., v chatovej osade, v blízkosti chaty B. potom, čo sa mu prišiel ospravedlniť poškodený A. O., v spoločnosti poškodeného S. S. za predošlé hlučné správanie a potom, čo zaklopali na dvere chaty, súpisné číslo XXXX, obž. P.. M. Ž. otvoril vchodové dvere a začal na nich kričať: „zmiznite z môjho pozemku, lebo Vás zahluším", následne skríkol: „zabijem Vás", načo sa rozbehol smerom k ním, pričom poškodený A. O. a poškodený S. S. sa snažili pred ním ujsť, obž. P.. M. Ž. nato dobehol poškodeného S. S., ktorého napadol horolezeckým cepínom, ktorým poškodenému S. S. zaťal do ľavého ramena, nad deltovým svalom, smerom ku svalu do hĺbky 5 cm, potom mu zaťal do brucha vľavo, nad hranou bedrovej kosti do hĺbky 2 cm a keď poškodený S. S. sa snažil pred ním ujsť, obž. P.. M. Ž. ešte chvíľu za ním bežal a dvakrát ho sekol horolezeckým cepínom do oblasti chrbta vpravo, medzi hrotom lopatky a chrbticou, do oblasti chrbta vľavo pod hrotom lopatky do hĺbky 5 až 6 cm ku svalom, načo sa poškodenému S. S. podarilo ujsť, čím obž. P.. M. Ž. vzbudil u poškodeného S. S. a poškodeného A. O. dôvodnú obavu o ich život a zdravie a pritom poškodenému S. S. spôsobil bodno-zmliaždenú ranu v oblasti chrbta vľavo, bodno-zmliaždenú ranu v oblasti chrbta vpravo, bodno-zmliaždenú ranu v oblasti ramena vľavo, bodno-zmliaždenú ranu v oblasti brucha vľavo a pomliaždenie v oblasti ramena vľavo, s ohrozením životne dôležitých orgánov, s dobou liečenia 10 dní a s obmedzením na obvyklom spôsobe života spočívajúcom v bolestiach po dobu 4 až 5 dní a s obmedzením v bežnej hygiene poškodenému S. S. po dobu 7 dní.

Za to mu uložil podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 37 písm. h/ Tr. zákona, § 39 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. e/Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorý mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu podmieničného odsúdenia na 2 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil povinnosť zaplatiť Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 349,63 eur, Sociálnej poisťovni, ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava nemocenské vo výške 50,20 eur a S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., V.. Q. XXXX/XX bolestné vo výške 912,- eur.

Proti tomuto rozsudku podal, ihneď po jeho vyhlásení a poučení o možnosti podať opravný prostriedok, do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný proti výroku o vine, treste, náhrade škody, ako aj konaniu, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, ktoré následne viackrát prostredníctvom obhajcu písomne doplnil o dôvody. V dôvodoch odvolania uviedol, že súd nesprávne vyhodnotil dôkazy a nesprávne vec právne kvalifikoval. Bol toho názoru, že v danom prípade sú prítomné

podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, ďalej pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, zároveň vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Po dôkladnej analýze rozsudku dospel k záveru, že skutková veta nemá oporu v dôkazoch doposiaľ zabezpečených v trestnom konaní. Na pojednávaní tvrdil, že dvere otvoril vtedy, keď poškodení prichádzali po pozemku ku chate a vtedy ich vyzval, aby vypadli z pozemku. V prípravnom konaní tvrdil, že tak urobil vtedy, keď boli poškodení 4 - 5 metrov pred chatou. Nechcel a nemal úmysel nikomu spôsobiť zranenia. Poškodený O. tvrdil, že obžalovaný si myslel, že ho idú napadnúť, kričal na nich, že ich zahluší a preto (poškodený) ušiel od chaty. Poškodený nehovoril, že by kloпали. Ďalej poškodený S. tvrdil, že prišli s O. ku chate, obžalovaný otvoril dvere (rozpor s O.). Nehovoril, že by kloпали. Klopanie uvádzal iba v prípravnom konaní. Svedkyňa P. Ž. tvrdila, že upozornila obžalovaného, že poškodení idú k chate, on vyšiel pred chatu. Ďalej skutok znie tak, že začal na nich kričať: „zmiznite z môjho pozemku, lebo Vás zahluším“, následne skríkol: „zabijem Vás“. Je nesporné, že toto konštatovanie v skutku bolo možné vysloviť iba v kontexte výpovedí osôb, ktoré boli na mieste činu priamo prítomné, teda celkovo 4 osoby. Obaja poškodení pritom to, čo sa dialo - čo im obžalovaný hovoril, uvádzajú rôzne. Obžalovaný slová v skutkovej vete rozsudku popiera. Svedkyňa P. Ž. neregistrovala žiadne vyhrážky obžalovaného, iba slová zmiznite z pozemku, pričom sa veľmi bála. Poškodený O. tvrdil, že počul, ako obžalovaný kričal, že ich zahluší (v rozsudku je veta, že ich zabije) a ušiel od chaty (teda neuvádzal, že by od dverí, lebo v skutkovej časti rozsudku je, že predtým klopal na dvere chaty). Útok obžalovaného na poškodeného pri úteku nevidel, videl iba nejaký predmet. Na ďalšie skutočnosti sa nepamätal, resp. ich nevedel uviesť. V prípravnom konaní tvrdil, že majiteľ ich bol upozorniť pre hluk a išiel s ním, ak by tam bol problém. Poškodený S. tvrdil, že keď obžalovaný otvoril dvere, poškodený O. kričal „utekajme, obžalovaný má niečo v ruke“. On zoskočil zo schodov a keď bol otočený chrbtom, vtedy ho obžalovaný zasiahol do ruky. V prípravnom konaní tvrdil, že do ramena (to je však zásadný rozdiel). Poukázal, že nie je jasné, na základe čoho je potom súdom prvého stupňa v rozsudku konštatované, že skutok (táto časť doslova znie - „zmiznite z môjho pozemku, lebo Vás zahluším“, následne skríkol : „zabijem Vás“.) sa jednoznačne stal tak, ako to tvrdili poškodení. Prvostupňový súd sa v rozsudku nedostatočne vysporiadal s tým, prečo a na základe čoho sa s verziou poškodených stotožnil. Svedkyňa P. Ž. sa bála, preto si slová dobre nepamätala (čo je logické). Báli sa aj poškodení (išlo im vraj o život a zdravie), pričom títo si to údajne pamätali, navyše pod vplyvom alkoholu. Svedkyňa B. tvrdila, že S. bol v tom čase pod vplyvom alkoholu a ledva stál na nohách. Svedkyňa Z. tvrdila, že O. jej povedal, že S. bol napadnutý obžalovaným sekerou, alebo nejakým kladivom. Ďalej skutok znie „... na čo sa rozbehol smerom k ním, pričom poškodení...“ sa snažili pred ním ujsť. Ak mal obžalovaný pred tým (ako sa rozbehol), teda bezprostredne stojac pri dverách, ktoré otvoril, povedať tieto slová poškodeným, ktorí bezprostredne potom, ako na dvere kloпали a im bolo otvorené (teda sa stretli), nevie si predstaviť, ako, resp. kedy sa za nimi mal/mohol rozbehnúť, ako od neho poškodení utekali. Ďalej poukázal na tú časť skutku týkajúcu sa ohrozenia životne dôležitých orgánov, pričom ktoré orgány to boli, súd v skutku nekonkretizoval, napriek tomu na tom staval právnou kvalifikáciu konania obžalovaného, teda pokus ťažkej ujmy. V danom prípade musí byť úmysel páchatela spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví presne špecifikovaný, nakoľko s horolezeckým cepínom so zakrivením jeho hrotu nejde trafiť určitý dôležitý orgán, v danom prípade napr. pľúca, tepnu, čo predpokladám boli orgány, ktoré súd zabudol v skutku špecifikovať, nakoľko iba tak je možné jeho konanie a úmysel vyhodnotiť. Bez konkretizácie daného dôležitého orgánu to nejde, nakoľko toto je forma konania. Súd sa v ďalšom obmedzil iba na následok - poškodené zdravie - zranenia poškodeného. Tu chýba presne to, že práve takým konaním obžalovaného (a žiadnym iným), ako je to popísané v skutku, bolo možné také ohrozenie životne dôležitého orgánu vyvolať. Zo znaleckých posudkov je badať vzájomné rozpory a s nimi sa súd v rozsudku vôbec nevysporiadal, teda prečo sa s jedným posudkom stotožnil a s ostatnými dvoma nie. Znalec Z.. U. tvrdil, že poranenia boli spôsobené zhora nadol na tele stojaceho (bežiaceho) poškodeného, alebo keď ležal na bruchu. Ležanie na bruchu v konaní nikto nepotvrdil, a ani to nespomínali. Znalec tiež hovorí o dôležitom orgáne - o pľúcach, o tepne, či črevách, čo súd v skutkovej vete rozsudku vôbec neuviedol. Znalec hovorí aj o tepne v bicipse, to je odborná rovina, teda v ktorej časti sa nachádza daná tepna, ktorá bola konaním obžalovaného ohrozená, či tepnu pred hrotom cepína nechránila napr. ramenná kosť a pod. Znalec ďalej nešpecifikuje, v ktorej časti ramena mala byť, kde sa nachádza daná tepna a pod. Toto bolo podľa jeho názoru potrebné jednoznačne špecifikovať. Rovnako sa nevyjadril k črevám v dutine brušnej - kde bola rana a či išlo o

dôležitý (životne) orgán, napr. črevo. Tento znalec neuvádzal ani hĺbku rán (viď jeho výpoveď opísanú sudcom v rozsudku). Iný znalec - Z.. Z. sa k hĺbke rán vyjadroval. Tento znalec tvrdil, že všetky popísané poranenia na tele poškodeného boli povrchové. Rovnako tvrdil, že poranenia boli spôsobené silou ľahkej intenzity. Tento znalec tvrdil aj to, že poranenia poškodeného na hrudníku vznikli nielen po vniknutí hrotu cepína do tela, ale aj pôsobením ľahu poškodeného, ide o kumuláciu dvoch síl pôsobiacich opačne. Uvedený znalec detailnejšie popisuje mechanizmy vzniku poranení (a inak ako znalec Z.. U.), s čím sa ale súd nevysporiadal. Tento znalec hovorí o poraneniach vzniknutých v stoj (nie v leže, ako to pripúšťal znalec Z.. U.). Z.. Z. poranenie pľúc vylúčil resp. tvrdil, že k ich poraneniu nemohlo dôjsť, popisuje detailne anatómiu tela a pôsobenie predmetu naň. Znalec priamo vylúčil konanie obžalovaného ako útok na životne dôležitý orgán. Toto je zreteľný rozpor so znalcom Z.. U., s ktorým sa súd v rozsudku nevysporiadal vôbec. Obdobne ako znalec Z.. Z., vypovedal aj znalec Z.. E.. Ani s jeho posudkom, resp. výpoveďou, sa súd vôbec nevysporiadal.

Na hlavnom pojednávaní tiež nebolo názorne (vyšetrovací pokus) demonštrované konanie obžalovaného podľa verzie poškodených, resp. znalca Z.. E. U. a verzie obžalovaného a znalcov Z.. R. Z. a Z.. K. E.. Ak by sa to názorne demonštrovalo, samozrejme za prítomnosti uvedených troch znalcov, znalci by mali reálnu možnosť vnímať a posúdiť nástroj (horolezecký cepín), jeho držanie v ruke obžalovaným, jeho použitie (ber výšku obžalovaného a poškodeného), a ako je možné ním (vnímaj zakrivenie jeho hrotu ako časti, ktorá spôsobila poranenie poškodenému) spôsobiť zranenie a či vôbec bol takýto cepín, v danom prípade, spôsobilý ohroziť životne dôležitý orgán (zrejme súdom mysliac pľúca, tepnu a črevá). Ak by to bol cepín turistický, tu by teoretická možnosť bola, lebo turistický cepín má hrot kolmý na rukoväť cepína, pričom horolezecký cepín má hrot šikmo dole v určitom stupni (rozhodne nie v pravom uhle). Horolezecký cepín slúži na to, aby ho užívateľ použil na zaťatie do niečoho - skala, ľad, resp. zavesenie sa na skalu, ľad, ale jednoznačne umiestnenej nad úrovňou hlavy užívateľa, teda vysoko nad hlavou. Ináč sa nedá použiť. Horolezeckým cepínom nie je možné v žiadnom prípade zaťat (hrotom, ktorý je v sklone dole) do predmetu na úrovni hrudníka - ruky užívateľa (spôsobom z hora dole). Toto všetko, teda názorná demonštrácia jeho použitia v situácií, kedy mal obžalovaný bežať za poškodeným (teda na rovnakej výškovej úrovni) je súčasťou vyšetrovacieho pokusu, ktorý nebol vykonaný v prípravnom konaní ani na pojednávaní. Ak by bol vyšetrovací pokus vykonaný, bolo by preukázané, že obžalovaný svojím konaním nemohol spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodeného - teda zaťat do pľúc, tepny či čriev poškodenému a už vonkoncom nie ich takto ohroziť. Ak nie je objektívna možnosť poškodiť takýto orgán takýmto konaním, nie je podľa jeho názoru možné vyvodzovať to, že obžalovaný sa o to pokúsil. Toto je základná otázka daného konania, bez zodpovedania ktorej sú úvahy súdu (aj znalcov) nie aktuálne na daný prípad, ale len teoretizovanie vo všeobecnosti, na čom sa určite vina obžalovaného za pokus ťažkej ujmy na zdraví jednoznačne dokázať nedá, teda ho za to ani rozsudkom odsúdiť. V tejto časti ide jednoznačne o nedostatočne zistený skutkový stav veci, čo môže pri dvojinstančnom systéme zistiť dokazovaním iba súd prvého stupňa, nikdy nie súd druhého stupňa. Ide o zásadný dôkaz (vyšetrovací pokus) na ktorý (t.j. prezentované alternatívy) budú musieť kvalifikovane reagovať aj znalci (to už je doplnenie dokazovania). V danom prípade reálne hrozí, že znalci (hlavne Z.. U.) budú posudky meniť, pričom u znalcov Z.. Z. B. Z.. E. budú ich závery v zásade potvrdené, a ešte ich umocnia. Úvahy súdu ohľadom kritérií na hodnotenie pokusu ku zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona sú jednostranné a celkovo nereflektujú na dôkaznú situáciu. Na str. 11 rozsudku sudca uvádza úvahy a špecifikuje kritériá, a to okolnosti prípadu, za akých sa útok uskutočnil (tie ďalej ani nešpecifikoval), akým predmetom sa útočilo (poukazovať iba na cepín vo všeobecnosti neobstojí, hlavne keď sa tvrdí, že zranenie bolo spôsobené jeho hrotom (viď tvar horolezeckého cepínu - sklon hrotu), aké nebezpečenstvo napadnutému z útoku hrozilo - tu mohol vychádzať jedine z odbornej, t. j. znaleckej roviny, pričom dvaja znalci tvrdia, že ohrozenie dôležitého orgánu tu nebolo, jeden tvrdí, že áno. Z.. E. dodal, že s daným cepínom s hrotom o priemere 1 cm, k poraneniu pľúc a k poškodeniu ramennej tepny bola nutná väčšia energia úderu. Z.. E., rovnako ako znalec Z.. Z. zhodne tvrdia, že išlo o miernu intenzitu útoku obžalovaného. Znalec Z.. U. to zrejme ani radšej nespomenul, keď toto jeho vyjadrenie k intenzite sudca neuviedol ani v časti rozsudku, kde uvádzal ako vypovedal znalec Z.. U..

Sú tu teda silné argumenty dvoch znalcov tohto znenia, že išlo o ľahké poranenia, útok bol vedený nie s väčšou (teda s menšou) energiou, bola použitá ľahká a mierna sila obžalovaného s cepínom a všetky poranenia boli povrchové. Nie je možné iba z charakteru predmetu útoku (teda cepína) tvrdiť, že už pri takom použití daného predmetu je s istotou nevyhnutné spôsobiť ťažkej ujmy na zdraví, resp. že iba vďaka šťastiu k takejto ujme nedošlo. Obžalovaný, ak by mal úmysel poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, mohol takýmto cepínom viesť útok intenzívnejšie, s väčšou silou, čo by v danom

prípade znamenalo to, že by rany boli hlbšie a pod.. Zo súdom zisteného skutkového stavu nie je možné jednoznačne uviesť, že skutok sa stal práve takto a nie inak, a preto posudzovanie úmyslu obžalovaného z týchto zjavne nesprávnych skutkových záverov nemôže viesť k správnym záverom o úmysle obžalovaného uvedom v rozsudku. Obhajoba je toho názoru, že obžalovaný celkom isto poškodenému ťažkú ujmu na zdraví spôsobiť nechcel a nemal taký úmysel. Tu neobstojí ani eventuálny úmysel (vedel .., a bol s tým uzrozumený). Na základe čoho, akých skutkových zistení, na základe akého vysporiadania sa s dôkazmi to súd posúdil spôsobom uvedeným v skutkovej časti rozsudku, obhajobe zrejme nie je. Obhajoba nemá právo na to, aby sa súd stotožnil s jej hodnotením dôkazov. Má ale právo na to, aby sa súd vysporiadal so všetkými dôkazmi tak, aby o skutkových zisteniach neboli pochybnosti, nakoľko v pochybnostiach sa vina nevyslovuje. A že tých pochybností je viac, nasvedčujú vyššie uvedené úvahy a položené otázky, na ktoré obhajoba ani v rozsudku odpoveď nenachádza.

Pokiaľ ide o kvalifikáciu konania obžalovaného podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, v tejto súvislosti považoval za nevyhnutné uviesť, že ide o verbálny delikt, teda o konanie, ktoré musel niekto iba počuť. Slová (pery) obžalovaného pri vyslovovaní slov, ktoré tam mali padnúť zrejme v noci, nikto nevidel. Boli tam iba štyri osoby, nikto iný, ostatní boli svedkovia z počutia. Je tu teda tvrdenie proti tvrdeniu. Navyše, poškodení aj medzi sebou navzájom uvádzajú rozdielne skutočnosti, resp. slová, ktoré mal obžalovaný povedať. Usudzovať, resp. vyvodzovať to, čo mal obžalovaný na danom mieste hovoriť, iba z charakteru jeho konania, resp. aj z druhu použitého predmetu (cepína) nie je dôkazom priamym, ale nepriamym.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd zastavil konanie z dôvodu, že sa nejedná o trestný čin, ale ide o konanie, ktoré by mohol iný orgán posúdiť ako priestupok, ale uplynula od spáchania lehota 2 rokov alternatívne navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, nakoľko doplnenie konania odvolacím súdom by bolo, vzhľadom na potrebu náležitého zistenia skutkového stavu veci, spojené s neprimeranými ťažkosťami, predovšetkým ale preto, že by to mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Proti rozsudku, konkrétne proti výroku o uloženom treste v neprospech obžalovaného, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj okresný prokurátor, ktoré následne písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania, poukajúc na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, namietal uložený trest bez jeho nepodmienečného výkonu, ktorý podľa jeho názoru nezodpovedá zásadám pre ukladanie trestu v zmysle § 34 a nasl. Tr. zákona, ktoré citoval. Trest má najmä chrániť spoločnosť pred páchatelom vo forme represie, odplaty vo forme ujmy na slobode alebo iných právach. Taktiež má zabrániť páchaniu ďalšej trestnej činnosti, pôsobením na obžalovaného a tiež má funkciu generálnej prevencie vo vzťahu k verejnosti, aby si uvedomovala, že za páchanie trestnej činnosti môže byť každý potrestaný, a to konkrétnym spôsobom. Napokon sa má jednať aj o morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Súd tiež musí prihliadať aj na spôsobený následok. Aj keď súd mimoriadne zníženie odôvodnil okrem iného, najmä s poukazom na osobu obžalovaného, celkové okolnosti prípadu, to, čo konaniu obžalovaného predchádzalo a že sa jednalo o skrat, aj tým, že napokon týmto pokusom nedošlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, nie je podľa jeho názoru správne prihliadať len na reálne spôsobený následok, ale na to, za akých okolností sa čin uskutočnil, čím bol skutok spáchaný a aké nebezpečenstvo reálne hrozilo. Okolnosti totiž svedčia o obzvlášť brutálnom spôsobe, predmetom útoku bol turistický cepín, ktorý nepochybne možno považovať za zbraň a útok bol vedený opakovane na miesta, kde mohli byť ohrozené životne dôležité orgány a to, že k ich poškodeniu nedošlo, bolo len vecou náhody. Mimoriadne zníženie trestu tak bolo použité nedôvodne, v rozpore s jeho účelom, keď zákonodarca mal na mysli skutočne výnimočné okolnosti prípadu, kedy by zákonná trestná sadzba nezodpovedala okolnostiam prípadu, či pomerom páchatela. Ide o poľahčujúce okolnosti nad bežný rozsah a ďalšie okolnosti bežne sa nevyskytujúce, tiež ale musí súd zdôvodniť, popri ich existencii, prečo považuje uloženie trestu v rámci zákonnej sadzby za neprimerané. Obžalovaný navyše sa ku skutku nepriznal a neofutoval ho, čo by možno v súhrne s ostatnými skutočnosťami odôvodňovalo mimoriadne zníženie, naopak, celý čas sa stavia do role obete, na ktorú mal byť plánovaný útok poškodených, že konal skratovo, pričom sám priznal, že poškodený, ktorého napadol, jeho nijakým spôsobom nenapadol. Preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v primeranej výmere.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu, pričom uviedol, že v ním podanom odvolaní proti napadnutému rozsudku uviedol všetky podstatné skutkové a právne pripomienky, na ktorých v celom rozsahu zotrváva. K odvolaniu prokurátora je potrebné uviesť, že

útočiaci predmet a spôsob, akým bol použitý, vylučuje, podľa obhajobou predložených znaleckých posudkov, spôsobenie závažnejších zranení. Okolnosti prípadu, na ktoré prokurátor poukazuje, nasvedčujú skôr obrane obžalovaného. Poškodení vstúpili na pozemok obžalovaného v nočných hodinách po predchádzajúcom celodennom hlučnom a nevhodnom správaní ovplyvnení alkoholom. Za takýchto okolností, obžalovaný z obavy o svoju rodinu a v strese, zaútočil na poškodeného. Nejednalo sa o žiadny premyslený a chystaný útok, ale momentálnu skratovú reakciu na danú situáciu. Za týchto okolností nie je, v súlade so zásadami pre ukladania trestov, požadovať uloženie represívneho trestu odňatia slobody pre osobu, ktorá doposiaľ neprišla do rozporu so zákonom. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol a rozhodol v zmysle návrhu uvedeného v ním podanom odvolaní.

Na základe takto podaných odvolaní, krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým prokurátor, ako aj obžalovaný, podali odvolanie, rovnako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné sčasti a odvolanie okresného prokurátora dôvodné nie je.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>

Rozsah vykonaného dokazovania (a zároveň hodnotenie vykonaných dôkazov) namieta v odvolacích dôvodoch obžalovaný, keď uvádza, že pre správne a úplné zistenie skutkového stavu bolo nevyhnutné vykonať vyšetrovací pokus za účasti všetkých troch znalcov, pričom podľa jeho názoru, ak by bol takýto pokus vykonaný, znalci by mali reálnu možnosť vnímať a posúdiť nástroj (horolezecký cepín), jeho držanie v ruke obžalovaným, jeho použitie a ako je možné ním spôsobiť zranenie a či vôbec bol takýto cepín v danom prípade spôsobilý ohroziť životne dôležitý orgán. Ak by bol vyšetrovací pokus vykonaný, bolo by podľa názoru obžalovaného preukázané, že obžalovaný svojím konaním nemohol spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodeného - teda zaťat' do pľúc, tepny či čriev poškodenému a už vonkoncom nie ich takto ohroziť.

V nadväznosti na uvedené krajský súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní rozsiahle a podrobné dokazovanie, ktoré bez pochybností postačuje na rozhodnutie vo veci samej, predovšetkým výsluchom obžalovaného, ďalej poškodených S. B. O., svedkov Ing. E. Ž.P., M. B., P. A. Z., prečítaním výpovedí svedkov z prípravného konania, a to E.H. Z., Z.. T. Z., K. O., A. E., splnomocnených zástupcov poškodených Sociálnej poisťovne a.s. a VŠZP a.s., výsluchom znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia traumatológie, Z.. E. U., znalca Z.. K.Í. E. z rovnakého odboru, ktorého znalecký posudok predkladala obhajoba, ako aj znalca z odvetvia súdne lekárstvo Z.. R. Z., rovnako k obhajobou predloženému znaleckému posudku, ďalej oboznámením znaleckých posudkov znalkyne z odboru psychológia S.. K. a znalkyne z odboru psychiatrie Z.. E., oboznámením listinných dôkazov, a to najmä hodnotenia osoby obžalovaného, lustrácie priestupkov a registra trestov obžalovaného.

Krajský súd za tejto situácie, berúc do úvahy konštatovaný rozsah vykonaného dokazovania, nepovažoval za potrebné, aby boli produkované ďalšie dôkazy, ktoré by s vysokou pravdepodobnosťou nevedli k zisteniu ďalších nových skutočností takého charakteru, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie vo veci samej. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že obžalovaný počas konania pred súdom prvého stupňa vykonanie ďalších dôkazov (vyšetrovacieho pokusu za účasti znalcov, ale ani ďalšieho znaleckého dokazovania) nenavrhol, čo vyplýva z jednotlivých zápisníc o hlavnom pojednávaní a aj na poslednom hlavnom pojednávaní, predtým, než prvostupňový súd vyhlásil dokazovanie za skončené, obžalovaný nemal žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Krajský súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti zásadu kontradiktórnosti trestného konania (§ 2 ods. 10 Tr. poriadku), ktorá spočíva okrem iného v tom, že je právom (a súčasne povinnosťou) procesných strán navrhovať dôkazy, aktivity vo vzťahu k dokazovaniu, obzvlášť pokiaľ ide o otázky týkajúce sa zistenia skutkového stavu a viny, je v rukách strán, nie súdu, pričom súd by mal byť mimoriadne zdržanlivý, pokiaľ ide o iniciovanie dokazovania. Za istých okolností môže súd vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl, nie

je to však jeho zákonnou povinnosťou, obzvlášť za situácie, ak považuje doposiaľ vykonané dokazovanie za postačujúce pre rozhodnutie vo veci samej.

Na verejnom zasadnutí krajský súd postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. poriadku doplnil dokazovanie čítaním listín týkajúcich sa dobrovoľnej úhrady škody jednotlivým poškodeným zo strany obžalovaného, konkrétne z čl. 692-696 dôkazov predložených obžalovaným, z čl. 722 odpoveď poškodenej VŠZP, a.s., z čl. 725 odpoveď poškodeného S. S. a z čl. 730 úradný záznam ohľadom odpovede Sociálnej poisťovne, a. s. Z týchto dôkazov vyplynulo, že obžalovaný v čase po predložení veci odvolaciemu súdu uhradil poškodeným škodu tak, ako mu bola uložená povinnosť ju nahradiť v zmysle napadnutého rozsudku, teda VŠZP, a.s. v sume 349,63 eur, Sociálnej poisťovni, a.s. v sume 50,20 eur, pričom poškodenému S. uhradil vyššiu sumu, ako bol povinný. Jednalo sa o skutočnosti týkajúce sa náhrady škody, ktoré nastali až v priebehu odvolacieho konania.

Ďalej krajský súd zistil, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Krajský súd preto nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach, ako aj v prípravnom konaní. Aj podľa názoru krajského súdu, bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný. Preto správne postupoval okresný súd, ak za takýchto okolností obžalovaného uznal vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia, ako aj na právne posúdenie konania obžalovaného sa podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku, kde okresný súd detailne a presvedčivo uviedol skutočnosti, ktoré ho viedli k hore uvedenému rozhodnutiu, odvolací súd si tieto úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojil, nemá o nich pochybnosti a preto v podrobnostiach na ne odkazuje a dodáva nasledovné.

V prvom rade krajský súd uvádza, že v prejednávanej veci bolo podstatné vyriešiť dve základné otázky týkajúce sa viny. Prvou bolo preukázať a ustáliť samotný skutkový stav, teda to, čo sa v inkriminovaný večer odohralo na mieste činu a akého konania sa konkrétne obžalovaný vo vzťahu k poškodeným dopustil. Druhou podstatnou okolnosťou bolo, vzhľadom na špecifické okolnosti spáchania skutku, ako aj okolnosti spáchania skutku predchádzajúce posúdiť, ako zistený skutkový stav vyhodnotiť a konanie obžalovaného správne právne kvalifikovať. V nadväznosti na uvedené, bolo obzvlášť zásadným vysporiadanie sa s protichodnými závermi predložených znaleckých posudkov týkajúcimi sa asi najpodstatnejšej skutkovej okolnosti, ktorá tvorí aj súčasť skutkovej vety, a to že obžalovaný svojím konaním bezprostredne ohrozil životne dôležité orgány poškodeného S., k čomu síce v konečnom dôsledku nedošlo, ale jeho konanie, pokryté úmyselným zavinením, k tomuto následku (v podobe spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví), bezprostredne smerovalo.

Z hľadiska samotného priebehu skutku, krajský súd vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania o jeho spáchaní a priebehu, nemal žiadne dôvodné pochybnosti. Obžalovaného zo spáchania skutku tak, ako sa mu kladie za vinu, usvedčuje predovšetkým vo svojej výpovedi poškodený S. S., ktorý podrobne opísal skutkové okolnosti, ktoré spáchania skutku predchádzali, ako aj samotný útok zo strany obžalovaného a tento jeho popis je v súlade s ďalším vykonaným dokazovaním. Je na jednej strane pravdou, na čo poukazovala aj obhajoba, že v jeho výpovedi boli určité nezrovnalosti. V prípravnom konaní neuvádzal, že sa mu (im) mal obžalovaný aj vyhrážať smrťou, naproti tomu však v konaní pred súdom túto skutočnosť uviedol, pričom pri odstraňovaní rozporov túto skutočnosť opakovane potvrdil. Rozpory sa týkali aj presného počtu úderov a ich poradia, čo však po prečítaní výpovede z prípravného konania upresnil. Uvedené však nie je rozhodujúce, pretože jeho výpoveď, najmä čo sa týka priebehu útoku a spôsobených následkov, je jednak potvrdzovaná v podstatných bodoch výpoveďou poškodeného A. O. a jednak objektivizovaná z hľadiska spôsobených zranení, ich závažnosti a mechanizmu ich vzniku znaleckým dokazovaním, a to ako znalca Z.. U., tak konkrétne v tomto smere aj znalcami Z.. Z. B. Z.. E. (aj napriek rozdielnym záverom vo vzťahu k ohrozeniu životne dôležitých orgánov), ktorých znalecké posudky predložila obhajoba. O útoku obžalovaného a jeho vzniknutých následkoch na tele poškodeného S. teda neboli žiadne pochybnosti. Napokon, samotný

útok horolezeckým cepínom na osobu poškodeného nepopiera ani samotný obžalovaný. Obžalovaného teda okrem poškodeného S. usvedčuje aj poškodený O., ktorý samotný útok vnímal len okrajovo (keď tvrdil raz, že priebeh útoku nevidel a raz, že ho sčasti videl), ale popísal presne, čo sa dialo pred skutkom, že sa prišli ospravedlniť, že obžalovaný otvoril dvere, mal v ruke cepín, vyhrážal sa im, pričom on začal zo strachu utekať, obžalovaný však za nimi začal utekať a periférne videl, ako sa zahnal na S.. Nepriamo sú ich výpovede a vôbec skutočnosť, že S. bol obžalovaným napadnutý po tom, čo sa mali údajne ísť obžalovanému ospravedlniť, potvrdzované aj výpoveďami svedkov E., O. B. Z., ktorí vnímali stav poškodeného S. tesne po tom, čo sa spolu s O. vrátili od obžalovaného. Nervozitu a podráždenosť u obžalovaného potvrdili aj majiteľa prenajatej chaty, svedkovia JúF. Z. B. T. Z., pričom zo znaleckého posudku Z. E. nevyplývalo, žeby obžalovaný konal v stave nepríčetnosti alebo zmenšenej príčetnosti, ovládacia schopnosť bola v dôsledku alkoholu len v nepatrnej miere znížená. Ohľadom pravdepodobnosti agresívneho, útočného a skratového konania v prípade obžalovaného v stresových situáciách a o tom, že nekonal obranne, ale skôr útočne, svedčia závery znaleckého posudku S.. K., ktorá tiež konštatovala vo vzťahu k vierohodnosti obžalovaného sklony k fabuláciám a snahe vykresliť seba v lepšom svetle a tieto sklony sú podľa znalkyne vedomé (obhajoba síce namietala, že znalkyňa nemohla podávať posudky a neustále opakovala, že to budú riešiť v inom konaní, nepredložili však žiadny doklad ani dôvod, prečo spochybňujú túto znalkyňu). Možno mať pochybnosti o skutočnom motíve poškodených, pre ktorý sa v predmetný večer vydali k chate obžalovaného, avšak sami vo svojich výpovediach uvádzajú to, že sa chceli ospravedlniť a aj v zmysle výpovedí svedkov Z. B. Z., teda majiteľov chaty, tento cieľ počas ich rozhovoru aj navonok deklarovali. Naopak, v zmysle vykonaného dokazovania nič nenasvedčuje tomu, aby mali poškodení cieľ nejakým spôsobom obžalovanému a jeho rodine ublížiť, nepreukázalo sa, že mali v ruke zbraň alebo iný predmet, ktorý by mohol byť ako zbraň použitý, s výnimkou baterky. Svedkyňa E. Ž. vo svojej výpovedi uviedla, že po odchode majiteľa chaty si všimla, že pred ich chatou zasvietil senzor a že sa k ich chate približujú dvaja ľudia, ktorí mali v rukách nejaké predmety - palice alebo roxorové tyče (čo sa ale nepreukázalo), načo od strachu vykričla, pretože sa domnievala, že je to z ich strany útok voči nim. Podľa svedkyne obžalovaný vtedy vyskočil, v strachu vzal do ruky horolezecký cepín a vyšiel pred chatu, pričom jeden z mužov sa nejakým predmetom zahnal na obžalovaného. Táto skutočnosť však nebola nikým iným, a to ani samotným obžalovaným tvrdená v žiadnej z jeho výpovedí, čo z pohľadu krajského súdu evokuje snahu o o tendenčnú výpoveď v prospech obžalovaného za účelom jednak ospravedlnenia jeho konania a jednak zvýšiť nebezpečenstvo, ktoré malo údajne hroziť zo strany poškodených.

Ku skutkovému stavu, najmä k niektorým okolnostiam, ktoré obsahuje skutková veta, v kontexte odvolacích námietok, je z pohľadu krajského súdu žiaduce ďalej uviesť niekoľko poznámok. V odvolacích námietkach obhajoba podrobne rozoberá viaceré detailné okolnosti skutkového deja, ktoré s odvolaním sa na svedecké výpovede poškodených a nesúlad medzi nimi spochybňuje, čím spochybňuje aj zistený skutkový stav ako taký. Je pravdou, že skutková veta obsahuje určité detailné okolnosti, napr. že poškodení zaklopali na dvere chaty, pričom jeden z poškodených, A. O. túto skutočnosť neuvádzal atď.. Na strane druhej, táto okolnosť je tvrdená aspoň jedným svedkom, a to poškodeným S. S., ktorý ju uvádzal v prípravnom konaní a nepoprel ju ani pri odstraňovaní rozporov na hlavnom pojednávaní, avšak ju výslovne pred súdom neuviedol. Treba zdôrazniť, že sa v tomto prípade nejedná o podstatnú skutkovú okolnosť, od ktorej závisí posúdenie konania obžalovaného a z tohto dôvodu, aj keď o tejto okolnosti možno mať určité pochybnosti, nie je dôvodom pre konštatovanie nesprávneho zistenia skutkového stavu, keď bolo preukázané, že poškodení k chate za obžalovaným prišli, ten im otvoril (či už na zaklopanie alebo sám od seba). Z pohľadu krajského súdu tiež nie je zrejmé, čo obhajoba sledovala odvolacou námietkou ohľadom vzdialenosti poškodených od obžalovaného. O vzdialenosti 4 - 5 metrov totiž vraví len obžalovaný, a to, že poškodení zaklopali a on otvoril (alebo otvoril sám) neznamená, že museli stáť bezprostredne zoči voči, ale pokojne mohla byť medzi nimi určitá vzdialenosť a je dosť možné, že poškodení po tom, čo videli v jeho rukách predmet a keď na nich kričal, mohli do istej vzdialenosti ustúpiť, resp. už začať utekať preč.

Zároveň podľa obhajoby, sporným je aj vyhrážanie sa obžalovaného poškodeným zabitím, čo je už podstatná okolnosť definujúca konanie obžalovaného aj ako prečin nebezpečného vyhrážania. Tu je potrebné uviesť, že vyhrážky smrťou pôvodne uviedol poškodený A. O., poškodený S. v prípravnom konaní tvrdil, že takéto konkrétne vyhrážky on nezaznamenal, na hlavnom pojednávaní však opakovane uviedol, že sa obžalovaný aj jemu vyhrážal zabitím. Aj keď poškodený S. toto uviedol až pred súdom, čiže možno mať pochybnosti o tom, prečo to netvrdil už v prípravnom konaní, poškodený O. to zhodne tvrdil aj v prípravnom konaní, aj pred súdom a vzhľadom na to, že neostalo len pri slovných vyhrážkach,

ale evidentne došlo aj k reálnemu fyzickému útoku, sa dá uzavrieť, že obžalovaný týmto realizoval svoje predchádzajúce vyhrážky. Realizácia konania, ktorým hrozil v spojení s tým, že v čase slovného konfliktu už držal v ruke horolezecký cepín, ktorým neskôr zaútočil, odôvodňujú záver o tom, že poškodení mohli skutočne mať reálne obavy o svoj život či zdravie v dôsledku vyhrážok zo strany obžalovaného. Napokon, krajský súd v konečnom dôsledku, ako bude ďalej uvedené, pristúpil v tomto smere k zmene právnej kvalifikácie, čím sa prakticky odstránili pochybnosti ohľadom naplnenia skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania.

Vo vzťahu k uvedenému je, podľa názoru krajského súdu, nedôvodná obrana obžalovaného, ktorú uviedol v prípravnom konaní aj pri konfrontácii s poškodenými, že poškodení mali držať v ruke nejaký predmet, roxorovú tyč alebo palicu, pričom sám nevedel uviesť, čo to bolo a vraj cepínom chcel len vytrhnúť poškodenému S.Á. z ruky palicu, čo však už neuvádzal na hlavnom pojednávaní, kde k napadnutiu uviedol, že spanikáril a na poškodeného zaútočil len preto, že ich chcel odohnať od chaty. Opakovane vedený útok na viac etáp, v čase, keď už bolo zrejme, že poškodení sú z dôvodu strachu na odchode, resp. na úteku a že už z ich strany žiadny útok ani nebezpečenstvo nehrozí (tobôž nie, aby nejaký útok v tom čase zo strany poškodených trval), zároveň jednoznačne vylučuje konanie obžalovaného v rámci nutnej obrany, keď obžalovaný svojím útokom evidentne vybočil z miery nutnej obrany, jednak čo do intenzity svojho útoku (exces intenzívny), ako aj z časového hľadiska eventuálneho trvania nebezpečenstva (exces extenzívny). Obžalovaný mohol mať strach z poškodených spočiatku, v čase, keď ich s manželkou videl prichádzať k chate v tme, nie však už v čase, keď bolo jasné, že sa ho zľakli a dali sa na útek.

Takto zistený skutkový stav zvlášť v prejednávanej veci, kedy sa jedná o žalovaný trestný čin v štádiu pokusu, pričom reálne k spôsobeniu následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví nedošlo, je obzvlášť citlivý a náročný na právne posúdenie. V prípade pokusu musí totiž z vykonaného dokazovania vyplývať, že konanie obžalovaného, pokryté zavinením, bezprostredne smerovalo k spôsobeniu predpokladaného následku (v predmetnej veci ťažká ujma na zdraví), avšak (najmä len z dôvodu náhody), k nemu nakoniec (spravidla len šťastnou náhodou) nedošlo. V tejto súvislosti je zásadným dôkazom znalecké dokazovanie. V tomto konaní bezprostredné ohrozenie životne dôležitých orgánov bez pochyby konštatoval orgánmi činnými v trestnom konaní pribratý znalec Z.. E. U., a to opakovane, aj vo svojom primárnom odbornom vyjadrení, keď uviedol, že mechanizmom vzniku zranení boli ohrozené životne dôležité orgány, pretože bodné rany na chrbte poškodeného, ak by smerovali kolmejšie na povrch jeho tela, mohli preniknúť do hrudnej dutiny, poraniť pľúca a spôsobiť krvácanie do pohrudničnej dutiny a pneumotorax. Bodná rana v oblasti ľavého ramena poškodeného mohla preniknúť až do bicepsu, kde prebieha ramenná tepna a mohlo tak dôjsť k závažnému krvácaniu poškodeného, bodná rana na ľavom boku v oblasti brušnej steny poškodeného, ak by smerovala kolmejšie na povrch tela, mohla preniknúť do dutiny brušnej a zraniť črevá poškodeného. Aj z hľadiska mechanizmu vzniku poranení tento znalecký posudok jednoznačne dopĺňa iné dôkazy usvedčujúce vinu obžalovaného. Zároveň z hľadiska intenzity znalec vo výsluchu v prípravnom konaní na čl. 246 uviedol, že dve rany boli spôsobené silnou intenzitou na chrbte a ramene a zvyšné rany boli vedené strednou intenzitou. Znalec Z.. U. k objektívnej stránke reálne spôsobených poranení, ako v bezprostrednom odbornom vyjadrení, tak aj v znaleckom posudku, pri svojom výsluchu v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní, kde na záveroch svojho posudku zotrval v celom rozsahu, uvádzal, že bola poškodenému S. spôsobená bodno-zmliaždená rana v oblasti chrbta vľavo, s dĺžkou 5-6 cm a hĺbkou 5-6 cm ku svalom, bodno-zmliaždená rana v oblasti chrbta vpravo, dlhá 1-2 cm a hĺbkou 1 cm do podkožného tuku, bodno-zmliaždená rana v oblasti ramena vľavo dlhá 3 cm s hĺbkou 5 cm, ktorá zraňuje deltový sval a biceps a bodno-zmliaždená rana v oblasti brucha vľavo dlhá 2 cm, s prienikom pod kožu šikmo dole a dopredu a bodný kanál je hlboký 2 cm. Je evidentné, že znalec Z.. U. sa vo svojom znaleckom posudku, na ktorého záveroch opakovane zotrval, k hĺbke vzniknutých rán vyjadroval, čo nesprávne obžalovaný namieta v odvolacích dôvodoch, že sa k tejto otázke nevyjadril. Obdobnú hĺbku rán navyše konštatoval vo svojom posudku predloženom obhajobou aj znalec Z.. Z..

Na strane druhej boli do konania predložené dva znalecké posudky obhajobou, kde znalec Z.. Z. k potenciálnej ťažkej ujme na zdraví uvádza, že bodno-zmliaždená rana na chrbte vpravo v oblasti pod lopatkou poškodeného, vznikla podľa znalca najpravdepodobnejšie úderom hrotu cepína silou ľahkej intenzity, teda podľa neho, jednoduchým úderom hrotom a z tohto dôvodu ho znalec označil za poranenie povrchové a bodno-zmliaždená rana v oblasti nad hranou lopaty ľavej bedrovej kosti poškodeného vznikla podľa znalca úderom hrotu cepína na krídlo lopaty bedrovej kosti a bola spôsobená ľahkou alebo

miernou silou a intenzitou, pričom predmetné poranenie znalec z tohto dôvodu považoval za povrchové poranenie. Pri bodno-zmliaždených ranách v oblasti chrbta vľavo a vpravo nemohlo, podľa znalca, dôjsť k poraneniu pľúc, keďže tomu bráni anatomická stavba hrudnej steny, pri bodno-zmliaždenej rane ľavého ramena na dolnom okraji deltového svalu nemohlo podľa neho dôjsť k poraneniu ramennej tepny, keďže táto je chránená ramennou kosťou z vonkajšej strany a pri bodno-zmliaždenej rane v oblasti nad hranou lopaty ľavej bedrovej kosti, nemohlo dôjsť k penetrácii do dutiny brušnej, ktorá sa anatomicky podľa neho nachádza v časti nad ranou, čím znalec vylúčil útok na životne dôležité oblasti, resp. orgány alebo ich poškodenie. Znalec Z.. E. konštatoval, že všetky poranenia poškodeného z medicínskeho hľadiska klasifikoval ako ľahké poranenia, ktoré nemohli vyvolať závažné poškodenie životne dôležitých orgánov - pľúc, ramennej tepny a brucha vzhľadom na anatomickú lokalitu a vlastnosti zasiahnutého miesta, kinetickú energiu zasadeného úderu, tvrdosť, tvar a veľkosť kontaktnej plochy zraňujúceho nástroja - horolezeckého cepínu, s hrotom v priemere 1 cm, zobakovitého tvaru s tým, že k poraneniu pľúc alebo k poškodeniu ramennej tepny bola nutná väčšia energia úderu, bodný charakter poranení vo väčšej miere alebo úder cepínom väčšej sily a intenzity, čo je rozdielne konštatovanie oproti znalcovi Z.. Z., ktorý takéto následky kategoricky vylučoval, pritom tento znalec ich za istých okolností pripúšťal. Tento znalec však úplne nevyhlásil ohrozenie životne dôležitých orgánov, avšak uviedol, za akých okolností by k nim mohlo dôjsť. Treba zároveň uviesť, že vo vzťahu k reálne vzniknutým poraneniam, ktoré utrpel poškodený, sa znalecké posudky zhodujú. Nie je teda pravdou, čo uvádza obžalovaný v odvolacích námietkach, že znalec Z.. E., rovnako ako Z.. Z., bezpodmienečne vylúčil, aby k vzniku ťažkej ujmy za istých okolností mohlo dôjsť.

Bez toho, aby krajský súd spochybňoval závery a hodnovernosť týchto dvoch odlišných znaleckých posudkov predložených obhajobou, je potrebné konštatovať, že sú tu z hľadiska odborných záverov dosť podstatné rozpory v záveroch príbratého znalca Z.. U. a znalca Z.. Z. a sčasti aj Z.. E., z ktorých každý zotrval na svojich zisteniach. Konajúci súd však pri rozhodovaní vo veci samej z týchto znaleckých posudkov má len vychádzať z hľadiska odborných záverov a znalci nehodnotia vec právne, ale iba výhradne odborne. Znalec nemá za úlohu určovať právnu kvalifikáciu skutku a znalecký posudok nemá byť výhradne tým dôkazom, ktorého závery súd nekriticky preberie a bez ďalšieho hodnotenia na základe neho rozhodne. Právne posúdenie je vždy len na konajúcom súde, ktorý hodnotí dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti a pri hodnotení dôkazov musí brať do úvahy všetky podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd po takomto vyhodnotení dôkazov nevzhladol dôvod, pre ktorý by mali byť spochybnené závery znalca Z.. U.. Na tomto mieste považuje krajský súd za nevyhnutné osobitne zdôrazniť, že Z.. U. bol do konania príbratý ešte na podanie odborného vyjadrenia bezprostredne po spáchaní skutku dňa 07.04.2018, kde osobne vyšetril poškodeného na Centrálnom príjme Nemocnice Poprad a.s., následne podal znalecký posudok, bol vypočutý v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní, kde vo všetkých týchto svojich vyjadreniach a výpovediach stabilne a bez rozporov zotrval na svojich záveroch, ktoré prezentoval ešte v odbornom vyjadrení. Ako jediný zo znalcov (pochopiteľne), posudzoval odborné otázky od prvého momentu po skutku a mal od počiatku najlepší prehľad o veci. Len na okraj krajský súd poznamenáva, že rozdielne pohľady znalcov mohli byť spôsobené do istej miery aj tým, že kým Z.. U. (a a tiež Z.. E.) sú znalcami z odvetvia traumatológie, znalec Z.. Z. je znalcom z odvetvia súdne lekárstvo, pričom aj keď sa obsahovo tieto znalecké odvetvia do určitej miery prekrývajú, súdne lekárstvo má v rámci svojho predmetu podstatne širšie portfólio skúmania a aj v praxi je znalec z uvedeného odvetvia príbratý v iných situáciách.

V zmysle ustálenej judikatúry je potrebné okrem iného pri hodnotení toho, či sa malo jednáť o pokus ťažkej ujmy na zdraví, vychádzať z celkového kontextu okolností prípadu vo svojom súhrne a na základe toho vec posúdiť. Tu je nevyhnutné brať do úvahy okolnosti, za ktorých k útok páchatel'a došlo, akým motívom bol vedený útok, čo útoku predchádzalo, ako bol útok vykonaný a voči ktorej časti tela páchatel'a, a či zámerne, útočil, teda či tam, kde sú orgány dôležité pre život, ktoré možno ľahko zasiahnuť a aký nástroj bol na útok použitý. V prejednávanej veci si treba uvedomiť, že k útoku došlo už v čase, keď poškodení boli na odchode, čiže prakticky bezdôvodne, útoku nepredchádzalo agresívne konanie poškodených voči obžalovanému, samotný priebeh útoku, keď sa nejednalo len o jeden úder, ale obžalovaný poškodeného bezdôvodne aktívne dobehol a zaútočil a potom aj keď sa poškodený snažil ujsť, ešte raz ho obžalovaný dobehol a znova začal útočiť, z čoho vyplýva, že obžalovaný chcel akoby zosilniť účinky svojho útoku a predchádzajúce údery cepínom mu nestačili, čo skôr svedčí o tom, že zamýšľal spôsobiť horší následok, ako nakoniec spôsobený bol. Z posudku Z.. U. súčasne vyplývalo, že zasiahnuté oblasti sú takými oblasťami, cez ktoré je objektívne možné poškodiť aj životne dôležité orgány, čo nedostatočne reflektovali vyšší znalci, keď sa v záveroch svojich posudkov výraznejším

spôsobom sústredili na spôsobené zranenia a menej brali na zreteľ to, že aké zranenia v prípade „väčšej smoly“ alebo „menšieho šťastia“ poškodeného mohli nastať. Aj znalec Z.. E.k však, ako už bolo uvedené, pripustil za istých okolností (vyššia intenzita, väčšia miera dodného charakteru, väčšia energia) pripustil ohrozenie životne dôležitých orgánov. Nemožno opomenúť ani to, o aký útočiaci predmet sa jednalo, že samotný horolezecký cepín takejto veľkosti je už v podstate zbraňou, ktorá pri „správnom“ použití môže spôsobiť podstatne horšie následky, ako utrpel poškodený. Na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že konanie obžalovaného a možné následky nemôže zľahčovať alebo ospravedlňovať len tá skutočnosť, na ktorú poukazuje obžalovaný v odvolacích dôvodoch, že horolezecký cepín má hrot šikmo dole v určitom stupni (rozhodne nie v pravom uhle), horolezecký cepín slúži na to, aby ho užívateľ použil na zaťatie do niečoho - skala, ľad, resp. zavesenie sa na skalú, ľad, ale jednoznačne umiestnenej nad úrovňou hlavy užívateľa, teda vysoko nad hlavou, inak sa nedá použiť, pričom horolezeckým cepínom nie je možné v žiadnom prípade zaťať (hrotom, ktorý je v sklone dole) do predmetu na úrovni hrudníka - ruky užívateľa. Podľa názoru krajského súdu, už zistené zranenia poškodeného spôsobené cepínom, ktorý bol ako útočiaca zbraň objektívne ustálený (vychádzajúc najmä z výpovede poškodeného S., ale túto skutočnosť priznáva aj sám obžalovaný a je objektivizovaná znaleckým dokazovaním nielen znalcov z odboru zdravotníctva, ale aj znaleckým skúmaním KEÚ PZ Košice), sú v rozpore s vyššie uvádzaným hodnotením zbrane obhajobou a odôvodňujú opakovaný záver znalca Z.. U. a súdu o tom, že touto zbraňou bolo možné za istých okolností spôsobiť aj ťažší následok.

Správne okresný súd uviedol v dôvodoch napadnutého rozsudku, že pri správnom posudzovaní konania páchatel'a, ktorým útočil proti zdraviu iného, nemožno vychádzať len z toho, akú ujmu na zdraví poškodeného týmto útokom spôsobil, ale treba prihliadať aj na okolnosti, za akých sa útok uskutočnil, akým predmetom sa útočilo a aké nebezpečenstvo napadnutému z útoku hrozilo. Obžalovaný, podľa objektívnych dôkazov, na poškodeného S. S. zaútočil horolezeckým cepínom, s rukoväťou dlhou 490 mm, na ktorej bola skrútkami pripevnená obojstranná činná časť dĺžky približne 270 mm, jej dlhšia časť mala dĺžku 150 mm, hrúbku 3 mm až 4 mm, šírku 12 mm až 41,4 mm, pričom na jej spodnej časti sa nachádzali tri rôzne ozubené s rozstupom zubov 5,5 mm, 21 mm a 6,3 mm a jej kratšia časť mala dĺžku 75 mm, šírku 32,7 mm až 55,7 mm a hrúbku 4,3 mm, pričom sa v nej nachádzali tri otvory nepravidelného tvaru, a to tak, že ho opakovane dlhšou činnou časťou horolezeckého cepína bodol alebo sekol do oblasti ľavého ramena nad delťovým svalom, do oblasti brucha vľavo nad hranou bedrovej kosti a dvakrát do oblasti chrbta medzi hrot lopatky a chrbtice a pod hrot lopatky, resp. po opakovanom bodnutí alebo seknutí poškodeného horolezeckým cepínom ešte aj ťahal. Obžalovaný konal v značnom citovom rozrušení, amoku, bol pod určitým vplyvom alkoholu a útok sa odohral náhle, v rýchlom časovom slede. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že poškodený sa snažil pred obžalovaným ujsť, bol v pohybe a posledné dve seknutia sa stali v čase, keď poškodený bol na úteku pred obžalovaným a tento sa ho snažil dobehnúť. Napriek týmto skutočnostiam, ktoré oslabovali útok obžalovaného, mu boli spôsobené rany hlboké aj 5-6 cm (nejednalo sa teda v žiadnom prípade o povrchové rany), pričom pred ťažšími následkami poškodeného sčasti chránila aj hrubá mikina, ktorú mal v tom čase na sebe. Vychádzajúc z výsluchu znalca Z.. U. z prípravného konania, k intenzite útokov je potrebné uviesť, že prvé dve rany boli vedené silnou intenzitou, keď došlo k hlbokým ranám (minimálne 5 cm, teda určite nie, ako to uvádza obhajoba „povrchových“) a k súčasnému pretrhnutiu trička a mikiny a ďalšie rany do oblasti lopatky a podbruška boli strednou intenzitou. Nejednalo sa teda o obžalovaným tvrdenú slabú intenzitu útokov, ktorú navyše, vzhľadom na vyššie rozpísané celkové okolnosti útoku, obžalovaný reálne nemohol regulovať a kontrolovať. Nepochybne tak za istých menej priaznivých okolností mohol obžalovaný spôsobiť podstatne horšie následky, predpokladané v znaleckom posudku Z.. U. a sčasti aj Z.. E.. Je absurdné sa domnievať, s poukazom na závery znaleckého posudku Z.. Z., že obžalovaný pri svojom konaní si reálne mohol uvedomovať také špecifické okolnosti, ako anatomická stavba hrudnej steny, ktorá mala podľa tohto znalca zabrániť poškodeniu pľúc, ochrana ramennej tepny ramennou kosťou z vonkajšej strany a anatomické umiestnenie brušnej dutiny v časti nad ranou, čo malo vylučovať poškodenie orgánov umiestnených v dutine brušnej. Spáchanie skutku tak, ako sa obžalovanému kládie za vinu, tak mal aj krajský súd s poukazom na všetky doposiaľ uvedené skutočnosti preukázané spôsobom popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Z hľadiska znenia skutkovej vety nepovažuje krajský súd za dôvodnú ani odvolaciu námietku týkajúcu sa toho, že podľa názoru obžalovaného mali byť v skutkovej vete podrobne uvedené všetky životne dôležité orgány, ktoré mali byť konaním obžalovaného bezprostredne ohrozené. Podľa názoru krajského súdu postačuje, ak tieto podrobnosti výslovne vyplývajú z odôvodnenia rozsudku a z obsahu znaleckého posudku, ktorý je v dôvodoch rozsudku v tomto smere citovaný, pričom v samotnej skutkovej vete postačuje, ak sa uvedie tá okolnosť, že tam popísaným konaním k ohrozeniu životne dôležitých orgánov došlo. Doplnením týchto

skutočností do skutkovej vety v rámci odvolacieho konania by zároveň došlo k porušeniu zásady zákazu zmeny napadnutého rozsudku v neprospech obžalovaného, vyjadrenej v ustanovení § 322 ods. 3 Tr. poriadku, nakoľko odvolanie vo vzťahu k výroku o vine bolo podané len obžalovaným.

Z hľadiska právnej kvalifikácie prvostupňový súd skutok sčasti správne posúdil ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, avšak v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, keďže obžalovaný napadol poškodeného horolezeckým cepínom, opakovane, pričom útok smeroval na chrbát, brucho a rameno, teda útok vzhľadom na všetky okolnosti prípadu viedol v úmysle spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, pričom k spôsobeniu ťažkej ujmy, teda k dokonaniu trestného činu nedošlo, avšak jeho konanie k dokonaniu trestného činu bezprostredne smerovalo. Z hľadiska právnej kvalifikácie skutku a následného zavinenia je potrebné opätovne zdôrazniť, že obžalovaný pri útoku musel minimálne počítat s tým, že útočí na uvedené oblasti ľudského tela zvlášť nebezpečným predmetom, ktorým horolezecký cepín s ostrým kovovým hrotom nepochybne je, a ako správne prvostupňový súd konštatoval, že nedošlo k ťažkej ujme na zdraví, je len vecou náhody. Tak ako k vážnemu poraneniu ohrozených orgánov v konečnom dôsledku nedošlo, k nemu aj dôjsť mohlo a obžalovaný toto v rýchlosti útoku, v krátkom časovom slede a v rozčúlení a amoku, pod vplyvom alkoholu (aj keď bez forenzného vplyvu na pričítanosť) nemohol reálne ovplyvniť, teda už len to, že týmto spôsobom a takýmto predmetom opakovane (štyrikrát) zaútočil na skôr uvedené miesta zistenou intenzitou, u neho zakladá úmyselné zavinenie, minimálne vo forme nepriameho úmyslu vo vzťahu k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví. Len záverom krajský súd zdôrazňuje, že obžalovaný mal jednoznačne situáciu riešiť úplne iným spôsobom, ako opakovaným a brutálnym fyzickým útokom nebezpečným predmetom, keď aj mal určitý strach alebo neistotu ohľadom pohnútky, pre ktorú poškodení sa blížili k chate, bol vnútri svojej chaty a v žiadnom prípade nebol v tom čase nijakým spôsobom ohrozený.

Na strane druhej sa však krajský súd nestotožnil s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného aj ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona. Fyzický útok zo strany obžalovaného na poškodeného S. nasledoval bezprostredne po tom, čo došlo k slovným vyhrážkam vo vzťahu k obom poškodeným, teda obžalovaný svoje počiatkové vyhrážky vo veľmi krátkom časovom slede aj realizoval, toto jeho konanie tvorilo jednotnú a ucelenú, navzájom súvisiacu reťaz dielčích konaní, pričom k realizácii vyhrážok došlo konaním, ktoré svojou závažnosťou výrazne prevyšuje závažnosť samotného vyhrážania. Za takejto situácie bol krajský súd toho názoru, že skutok, ktorého sa obžalovaný dopustil, by mal byť správne právne kvalifikovaný len ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu. V týchto situáciách dochádza totiž aj v zmysle ustálenej judikatúry k tzv. faktickej konzumpcii, keď naplnenie skutkovej podstaty podstatne závažnejšieho trestného činu pokryje v rámci právnej kvalifikácie súčasne tým istým konaním spáchaný menej závažný trestný čin. Pokiaľ teda páchatel splní pri zachovaní totožnosti skutku vyhrážku spôsobenia ťažkej ujmy, bude trestný čin nebezpečného vyhrážania spravidla konzumovaný závažnejším poruchovým trestným činom, v prejednávanej veci zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona. Z uvedených dôvodov preto krajský súd za účelom úpravy právnej kvalifikácie, avšak bez zmeny skutkovej vety, napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a rozhodol nanovo.

Vzhľadom na zrušenie výroku o vine z dôvodu zmeny právnej kvalifikácie, musel byť zrušený aj výrok o treste v napadnutom rozsudku, pričom vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie odvolací súd musel zohľadniť dôsledky z toho plynúce vo vzťahu k ukladaniu trestu, ako aj ďalšie skutočnosti vyplývajúce z doplneného dokazovania na verejnom zasadnutí, týkajúce sa najmä náhrady škody obžalovaným.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu postupoval v súlade s ustanovením § 34 a nasl. Tr. zákona, pričom pri právnej kvalifikácii v zmysle napadnutého rozsudku správne ukladal trest ako úhrnný v súlade s ustanovením § 41 ods. 1 Tr. zákona, keďže odsudzoval páchatela za dva trestné činy. Za takejto situácie zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, teda, že spáchal viac trestných činov. Po mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby za použitia § 39 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. e/ Tr. zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, podmienenčne odložený na skúšobnú dobu na 2 roky.

Krajský súd, vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu, pri opätovnom ukladaní trestu postupoval v zmysle zásad pre jeho ukladanie tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 34 Tr. zákona, majúci na zreteli predovšetkým účel trestu, keď trest má plniť represívnu funkciu, ako aj

úlohu individuálnej a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Zákom stanovená trestná sadzba v prípade zločinu ublíženia na zdraví (pokus je trestný podľa rovnakej sadzby ako dokonaný trestný čin) podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona je v rozmedzí 4 - 10 rokov. U obžalovaného zistil existenciu dvoch pohľadujúcich okolností podľa § 36 písm. j/, k/ Tr. zákona, teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a tiež že dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, k čomu došlo až počas odvolacieho konania, a na rozdiel od okresného súdu, vzhľadom na vyššie uvedenú zmenu právnej kvalifikácie, nezistil žiadnu prirážujúcu okolnosť. Z dôvodu prevahy pohľadujúcich okolností bolo možné trest ukladať po úprave trestnej sadzby (zníženie hornej hranice o 1/3) v rozmedzí 4 - 8 rokov. Aj keď sa krajský súd zaoberal aj možnosťou uloženia iného druhu trestu, v tomto prípade uloženie iného druhu trestu (napr. peňažný trest) bránila tá skutočnosť, že sa jednalo o zločin.

Aj krajský súd však pri ukladaní trestu v tomto konkrétnom prípade zistil dôvody pre aplikáciu § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, teda ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu, v zmysle ktorého za prípravu na zločin alebo za pokus trestného činu a ak vzhľadom na povahu a závažnosť prípravy alebo pokusu má súd za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. V danej veci sa dá stotožniť so súdom prvého stupňa v tom smere, že uložený trest zodpovedá tak konkrétnym okolnostiam prípadu, majúci na mysli najmä skratové konanie obžalovaného, resp. jeho konanie v návale hnevu a zlosti za predchádzajúce správanie sa poškodených a ich priateľov, bez vopred premysleného alebo chystaného útoku obžalovaného voči poškodeným, po zhodnotení závažnosti činov, povahy a rozsahu spôsobených následkov, berúc do úvahy závažnosť samotného pokusu, ktorým k vzniku ťažkej ujmy nakoniec nedošlo, ako aj samotnej osoby obžalovaného a bolo tak podľa neho namieste aplikovať predmetné zmierňovacie ustanovenie Trestného zákona, nakoľko mal za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo v tomto konkrétnom prípade pre páchatel'a neprimerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Krajský súd tak obžalovanému po jeho mimoriadnom znížení pod dolnú hranicu trestnej sadzby (ktorá je až 4 roky) uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorý považoval za primeraný a dostatočný pre dosiahnutie účelu trestu a takto uložený trest tiež spĺňa aj kritérium podľa § 39 ods. 3 písm. e/ Tr. zákona, pričom v prípade obžalovaného, ako doposiaľ súdne netrestanej osoby, vzhľadom na okolnosti skutku a spôsobené následky, nie je podľa názoru krajského súdu, na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a nevyhnutné na neho vplývať trestom odňatia slobody spojeným s jeho bezprostredným nepodmienečným výkonom, preto jeho výkon podmiennečne odložil za splnenia podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a súčasne určil primeranú skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia na 2 roky. Okresný prokurátor navyše v odvolaní nepresne obsahovo argumentuje nesplnením podmienok pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona (oproti aplikovanému § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona). S poukazom na uvedené, tak krajský súd považoval odvolanie okresného prokurátora proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, za nedôvodné.

Čo sa týka výroku o náhrade škody, prvostupňový súd uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 349,63 eur, Sociálnej poisťovni, ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava nemocenské vo výške 50,20 eur a S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., V. Q. XXXX/XX bolestné vo výške 912,- eur. Krajský súd však už o náhrade škody nerozhodoval, nakoľko obžalovaný preukázateľne uvedené sumy počas odvolacieho konania uhradil, pričom poškodenému S. uhradil sumu nad rámec uplatnenej náhrady škody. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že poškodená Sociálna poisťovňa, a.s. si v prípravnom konaní uplatnila náhradu škody v celkovej výške až 384,70 eur z titulu nemocenských dávok vyplatených poškodenému S.. Aj keď okresný súd v napadnutom rozsudku priznal poškodenej Sociálnej poisťovni náhradu škody len vo výške 50,20 eur (pričom krajský súd pre takýto postup nevzhladol dôvod), vzhľadom na to, že obžalovaný pochopiteľne, riadiac sa týmto výrokom napadnutého rozsudku, uhradil len túto sumu, čo bolo preukázané po telefonicknej komunikácii so zamestnankyňou poškodenej Sociálnej poisťovne, a. s., pobočka Poprad, nakoľko krajským súdom žiadaná správa ohľadom náhrady škody bola súdu doručená až dňa 14.10.2021, pričom rozsudok bol napadnutý v neprospech obžalovaného len vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody nebol napadnutý poškodenou Sociálnou poisťovňou vôbec, krajský súd v súlade so zásadou zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius) vyjadrenej v ustanovení § 322 ods. 3 Tr. poriadku, druhá veta, v zmysle ktorého v neprospech obžalovaného môže odvolací súd

zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, nemohol v tejto časti napadnutý rozsudok zmeniť.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody, preto krajský súd ako súd odvolací, napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku s tým, že podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.